

FREE CINEMA

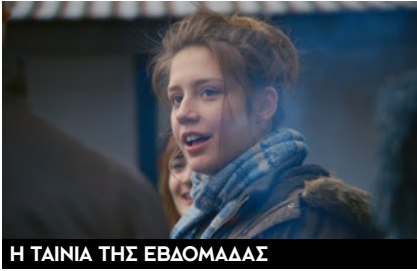
84

31 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2013

VA LÉCHER DE CHATTE!

31 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2013

Η ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

**Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΑΝΤΕΛ -
ΚΕΦΑΛΑΙΑ 1 & 2**

ΚΟΝ-ΤΙΚΙ

**ΜΑΧΕΤΕ:
Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ**

ΤΑ ΒΕΛΗ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

ΟΙ ΜΑΓΟΙ ΤΗΣ ΜΠΑΛΑΣ

ΣΧΕΔΙΟ ΑΠΟΔΡΑΣΗΣ

**ΠΑΓΙΔΕΥΜΕΝΗ ΨΥΧΗ:
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2**

ΜΕΕΤ MR. KLEIN

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ
ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΟΣ
ΚΡΙΤΙΚΟΣ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

31 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2013

**FREE
CINEMA**

FREE CINEMA | ΤΕΥΧΟΣ #84
WWW.FREECINEMA.GR

Διεύθυνση

Ηλίας Φραγκούλης

Σχεδιασμός

The Comeback

Κείμενα

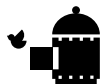
Δημήτρης Δημητρακόπουλος

Άγγελος Μαύρου

Παναγιώτης Παναγόπουλος

Ιωάννα Παπαγεωργίου

Ηλίας Φραγκούλης

FOLLOW US ON

© 2013 FREE CINEMA

All Rights Reserved

Το περιεχόμενο του FREE CINEMA, στην όποια μορφή του (site, pdf), προστατεύεται από τις εθνικές (Ν.2121/93 ως ισχύει) και διεθνείς διατάξεις περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, αντιγραφή, πώληση, μίσθωση, χωρίς δικαίωμα παραχώρηση, αναδημοσίευση, διανομή, έκδοση, εκτέλεση, μεταγλώττιση, φόρτωση (upload), κατέβασμα (download), διαμόρφωση, δημιουργία αντιγράφων site (mirroring), τροποποίηση των σελίδων ή/και του περιεχομένου του με οιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδειά μας.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Ενώ το σινεμά ψάχνει ακόμα για να βρει τρόπους αντίστασης και ν' αντεπιτεθεί, τα πάντα λένε πως το home entertainment μπορεί να πάρει το αίμα του πίσω. Size matters? Βόλεμα matters! Ειδικά στην περίπτωση του Έλληνα, το θέμα αρχίζει να γίνεται όλο και πιο τρομακτικό. Αν δεις τα εισιτήρια του περασμένου - long - weekend, θα καταλάβεις πως οι δικαιολογίες νικάνε την όποια διάθεση για σινεμά: είτε δε βγαίνουν «καλά έργα» είτε ο καιρός δε θα εμπνέει για να «κλειστούμε μέσα, μωρέ»...

Το «αντίδοτο» του home entertainment, όμως, διαρκώς κερδίζει έδαφος. Και δεν εννοώ μονάχα την πειρατεία. Αν δει κανείς τους μηνιαίους τίτλους του **OTE TV On Demand**, για παράδειγμα, θα του σηκωθεί η τρίχα! Τίτλοι ελάχιστων μηνών προβολής στις αίθουσες, που μόλις έκαναν πρεμιέρα στα ντιβιντάδικα, παίζουν και στο σπίτι σου, χωρίς να κουνήσεις το μικρό σου δαχτυλάκι ή... να παρανομήσεις. Είναι ένα περιεργο boomerang της βιομηχανίας τού θεάματος που δεν ξέρουμε ακόμη πού

θα μας οδηγήσει, όμως, εκτός από την εξάπλωση της ταυτόχρονης διάθεσης κινηματογραφικών παραγωγών και σε **VOD** στις ΗΠΑ σήμερα, εμφανίζονται και ορισμένες νέες, εξωφρενικές «πατέντες».

Πριν από λίγες μέρες, η **IMAX** έδωσε 2.500.000 εκατομμύρια δολάρια για ν' αποκτήσει το 20% της εταιρείας **PRIMA Cinema**, η οποία παρέχει στους πελάτες της ένα player που τους επιτρέπει να βλέπουν σχεδόν ό,τι γουστάρουν από τα ολοκαινούργια theatrical releases **στο σπίτι τους**, στο δικό τους home cinema, με εξαιρετική ψηφιακή ανάλυση εικόνας (ακόμη και σε 3D) και τέλειο ήχο. Η Universal και η Paramount συνεργάζονται ήδη, με τα φιλμ να κοστίζουν περί τα 500 δολάρια και την εγκατάσταση του hardware να φτάνει τα 35.000 δολάρια. «Φωτιά», μεν, αλλά με την IMAX να μπαίνει στο παιχνίδι τού ιδιωτικού home theater, τα πράγματα σοβαρεύουν. Πόσω μάλλον όταν οι τιμές αρχίσουν να πέφτουν...

Ηλίας Φραγκούλης

Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΑΝΤΕΛ - ΚΕΦΑΛΑΙΑ 1 & 2 (2013)

(LA VIE D'ADELE)

Είδος
Δράμα

Σκηνοθεσία
Αμπντελατίφ Κεσίς

Καστ
Αντέλ Εξαρχόπουλος,
Λεά Σεντού

Διάρκεια
179'

Διανομή
STRADA FILMS

του Ηλία Φραγκούλη

Η Αντέλ γνωρίζει την Εμά, ένα κορίτσι με γαλάζια βαμμένα μαλλιά που αγαπά τα κορίτσια. Και ο έρωτας, οι επιθυμίες, η ηδονή, τα πάντα αποκτούν ένα πρόσωπο...

Ο Αμπντελατίφ Κεσίς καταφέρνει κάτι πραγματικά σπάνιο και εξαιρετικό με τον φετινό Χρυσό Φοίνικα των Καννών. Ταυτόχρονα, όμως, σχεδόν το καταστρέφει! Έχει σημασία να σταθεί κανείς με την ίδια προσοχή πάνω από τα καλά και τα κακά της «Ζωής της Αντέλ», ενός φιλμ που τολμά να επαναστατεί θεματικά, σε μια περίοδο ηθικολογικής τρομοκρατίας και επιστροφής σε περιόδους οι οποίες μας πάνε πιο πίσω κι απ' το Μεσαίωνα ακόμη, αλλά και με την τολμηρότητα ενός... ανδρικού βλέμματος που σχεδόν αναιρεί ό,τι θετικό έχει να μας διδάξει η ιστορία της κεντρικής ηρωίδας.

Ας πιάσουμε το πρώτο κομμάτι, το θετικό. Η ταινία του Κεσίς μιλά για την ερωτική ιστορία δύο **χαρακτήρων** (τα υπόλοιπα πρόσωπα του έργου είναι σχεδόν διακοσμητικά), επικεντρώνει σε αυτούς, τους μελετά εξαντλητικά, δίχως να νοιάζεται για το ότι μιλάμε για μια ομοφυλοφιλική σχέση. Με τρόπο που δεν έχουμε ξαναδεί στο mainstream σινεμά και πέρα από τις «queer» ταμπέλες τού πιο στρατευμένου (και με εμπορικούς σκοπούς exploitation, πλέον) genre. Είναι η ιστορία ενός μεγάλου έρωτα, όμως, δε θέλει να διακρίνει τη σημασία αυτού του έρωτα και να τον απομονώσει στο πλαίσιο του λεσβιακού έρωτα. Η Αντέλ είναι ένα κανονικό κορίτσι, το ίδιο και η Εμά. Δεν υπάρχουν αφορμές που θα μας κάνουν να τις δούμε ως κάτι το «διαφορετικό». Επιτέλους!

Με μια σκηνή που σου φέρνει κι εσένα, από το point of view του θεατή, μια αίσθηση παραζάλης, ο Κεσίς αποτυπώνει αυτή τη στιγμή του **κεραυνοβόλου** έρωτα σε μια σειρά κοφτών εικόνων απέριπτης ομορφιάς και ειλικρίνειας, που αξίζει να μείνουν στη μνήμη ή να συζητηθούν πιο έντονα κι από τον παράγοντα «τολμηρότητα» (που μαστίζει οτιδήποτε σχετίζε-

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Τόση φασαρία για δέκα λεπτά πλακομούν; Εντάξει, η τύπισσα είναι ΤΟ παιδί, αλλά όχι και τρεις ώρες πάρλα, μανίτσα...

ται με την ταινία στα media ολόκληρου του πλανήτη...). Η Αντέλ έχει ερωτευθεί ένα άλλο κορίτσι, με μια και μόνο ματιά. Το πρόσωπο της Εμά απελευθερώνει τη σκέψη της, γίνεται το πιο έντονο σεξουαλικό όραμα σε στιγμές αυτοϊκανοποίησης και δεν αντικαθίσταται από ένα άλλο τυχαίο, κοριτσιόστικο φιλί στα χείλη στο σχολείο της. Η Αντέλ πρέπει να βρει ξανά εκείνο το κορίτσι με τα γαλάζια μαλλιά! Αυτό είναι το πλάσμα που αγαπά. Δεν είναι αγόρι, ούτε και κορίτσι. Είναι η αγάπη.

Εξίσου σπουδαία γυρισμένη, η σεκάνς της αναζήτησης της Εμά στα gay στέκια που ίσως συχνάζει, σου μεταδίδει την αγωνία, σου δείχνει τη ζωή, αναπνέει κάτι το τίμιο και ζωντανό, μετατρέπει την αθωότητα της αφέλειας σε εμπειρία και γνώση και θριαμβεύει όταν μετατρέπεται σε πρώτο «ραντεβού» των δύο κοριτσιών. Για να ακολουθήσει το σεξ...

Ομολογώ ότι αισθάνθηκα λίγο άσχημα για τις δύο πρωταγωνίστριες παρακολουθώντας τις σεξουαλικές τους περιπτώξεις μπροστά στο φακό. Ο φαύλος κύκλος που ακολούθησε την τριπλή βράβευση στις Κάννες (με τις ηθοποιούς και το σκηνοθέτη να ανταλλάσσουν βρισιές, απαξίωση έως και απειλές για μηνύσεις!), δίνει απανωτά χαστούκια στο οποίο ίχνος καλλιτεχνικής αξίας μπορεί να είχαν οι δύο μεγάλες σκηνές του σεξ και αφήνει στο θεατή μια... ασχήμια. Σαφώς πορνογραφική και πολύ λιγότερο ρεαλιστική από την υπόλοιπη απόδοση και εμβάθυνση των χαρακτήρων στη μεγάλη οθόνη. Το σεξ της «Ζωής της Αντέλ» μοιάζει με βιασμό από έναν άρρενα σκηνοθέτη, ο οποίος υποτάσσει τις νεαρές

πρωταγωνίστριές του σε μια **ανδρική** φαντασίωση, που αν συμπεριλάμβανε σεξουαλικά βοηθήματα, δε θα ξεχώριζε από μια hardcore σκηνή, τόσο πλαστά «ερεθιστική». Η (αδικαιολόγητα) μεγάλη διάρκεια των δύο αυτών σκηνών γυρίζει σαν μπουμερανγκ στα μούτρα του Κεσίς, φεσώνει το φιλμ με τον ντόρο που θα σύρει στις αίθουσες οφθαλμολόγους και, σίγουρα, συντηρητικούς θεατές, οι οποίοι θα σταθούν με τη διαστρεβλωμένη οπτική τους πάνω από κοινωνικά στερεότυπα που η ταινία τους επιτρέπει να δουν - αποκωδικοποιήσουν **και** όσο πιο λανθασμένα γίνεται. Δώσε στον σαρκοβόρο λαουτζικό το χαρακτήρα της συνειδητοποιημένης λεσβίας (από οικογένεια χωρισμένων γονιών...) που παρασύρει την αθώα 15χρονη στο κρεβάτι αυτών των πράξεων και... μόλις έμπλεξες σε μια υποβόσκουσα παγίδα του έργου (ή του δημιουργού του)!

Ο Κεσίς θέλει να δούμε τη «Ζωή της Αντέλ» ως ένα **πολιτικό** φιλμ. Δεν είναι τυχαίος ο παραλληλισμός των δύο συγκεντρώσεων που κινηματογραφεί με τον ίδιο ακριβώς τρόπο. Οι αγώνες της εργατικής τάξης που διαδελώνει ταυτίζονται οπτικά με τη διαμαρτυρία ενός gay parade, οι δύο σκηνές θα μπορούσαν να είναι ένα, η πρόθεση είναι σεβαστή, όμως, το δεύτερο μέρος της ταινίας, με την «αντιγραφή» του ενήλικου βίου από τα κορίτσια που, πλέον, συζούν επίσημα, έρχεται να φορτίσει την ιστορία με μελό ευκολίες και ασταμάτητα κλάματα που, προσωπικά, θα ευχόμουν να μην υποβίβαζαν τη συνολική αξία - σημασία του αρχικού μηνύματος.

Εδώ, η Αντέλ μετατρέπεται σε μια παθητική ηρωίδα που δε διεκδικεί, φθείρεται, χάνει τα δίκια της, εξευτελίζεται, θέλει να σε πείσει για τους κινδύνους ενός ολοκληρωτικού, καταστροφικού πάθους, αλλά καταλήγει σε μια αναίτια «εκδίκηση» μέσα από την απιστία ενός... straight ξενοπηδήματος! Χωρίς την απίστευτη εσωτερική ενέργεια που βγάζει (λες και κάνει έρωτα με το φακό) η Αντέλ Εξαρχόπουλος, το φιλμ δε θα διέφερε καθόλου από τις **φλύαρες** γαλλικουριές σχέσεων ζευγαριών. Ακόμη και η απουσία κάποιου μεσότιτλου, όλο αυτό το απότομο σκαμπανέβασμα στην κοινή καθημερινότητα των δύο ηρωίδων, σε κάνει να αισθάνεσαι πως βρίσκεσαι σε μια **άλλη** ταινία! Που σε κρατά μονάχα γιατί η Εξαρχόπουλος τραβάει αδιάκοπα το βλέμμα σου επάνω της με το φυσικά αφοπλιστικό της ταλέντο. Δεν την κατευθύνει προς τα εκεί ο Κεσίς, ο οποίος την κινηματογραφεί σαν κορμί για σεξ (όπως στις εμβόλιμες σκηνές στις οποίες κοιμάται - στην πραγματικότητα - και ο σκηνοθέτης «καρφώνεται» επιδεικτικά προς τα οπίσθιά της...) ή σα μια λάγνα Λολίτα (που πασαλείβει τα σαρκώδη χείλια της με την μπολονέζ σάλτσα τού μπαμπά, ακριβώς όπως θα λερωνόταν ένα πεντάχρονο παιδί...). Η Εξαρχόπουλος είναι από μόνη της η μισή ταινία. Αν όχι κάτι παραπάνω. Και για χάρη της συγχωρείς την τρίωρη διάρκεια του φιλμ.

Αν αφαιρέσεις το «σκάνδαλο» και την ανευθυνότητα του Κεσίς (ειδικά ως προς το δεύτερο μέρος), η «Ζωή της Αντέλ» είναι μια ταινία που πρέπει να δει κανείς για να παρα-

δεχτεί κάποιες από τις αλήθειες της. Για να ανακαλύψει και να βιώσει το φαινόμενο που λέγεται Αντέλ Εξαρχόπουλος. Και να μάθει πως η αγάπη είναι μια. Ένα τεράστιο, **ανοιχτό** κεφάλαιο που χωράει τους πάντες, χωρίς ταμπέλες, διακρίσεις και κανόνες. Γι' αυτό το πράγμα, θα χρωστάμε πολλά στην «Αντέλ».

EINAI GIA MENA:

Είναι μια από τις πιο πολυσυζητημένες ταινίες του 2013. Αυτό θα κάνεις κι εσύ αφού τη δεις. Και όχι μόνο για την «τσόντα». Οι όχι και τόσο καλά ενημερωμένοι θεατές, θα βρεθούν προ... δυσάρεστης εκπλήξεως. Όχι ακριβώς arthouse περίπωση φιλμ, αλλά με ένα ύφος «υπό το μικροσκόπιο», με εξαντλητικά close-up και μεγάλες σκηνές διαλόγων, προσφέρεται για ένα κοινό πιο... δοκιμασμένο στο ευρωπαϊκό σινεμά. Μερικοί από εσάς θα εγκαταλείψετε την αίθουσα με θυμό. Περαστικά.

LINK ME

[official site](#)

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page](#)

ΚΟΝ-ΤΙΚΙ (2012)

Είδος

Περιπέτεια Εποχής

Σκηνοθεσία

Γιόαχιμ Ρόνινγκ,
Έσπεν Σάντμπεργκ

Καστ

Πολ Σβέρε Χάγκεν,
Άντερς Μπάασμο
Κρίστιανσεν,
Γκούσταφ Σκάρσγκορ,
Τομπίας Σάντελμαν,
Οντ Μάγκνους Γουίλιαμσον,
Γιάκομπ Όφτερμπρο

Διάρκεια

118'

Διανομή

ODEON

της Ιωάννας Παπαγεωργίου

Επίμονος Νορβηγός εξερευνητής, θρύλος πλέον, με το όνομα Τορ Χάιερνταλ, διέσχισε (εν έτει 1947) 4.300 ναυτικά μίλια του Ειρηνικού Ωκεανού, με ξύλινη σχεδία (!) ονόματι Κον-Τίκι, για να αποδείξει πως οι πρώτοι κάτοικοι της Πολυνησίας ήρθαν από τη θάλασσα, εκ Λατινικής Αμερικής και ουχί από την ξηρά, εκ Ασίας, όπως πίστευαν οι επιστήμονες μέχρι τότε.

Υποψήφιο για το Όσκαρ καλύτερης ξενόγλωσσης ταινίας και πολυβραβευμένο στη χώρα του, αυτό το νορβηγικό... καμάρι πατάει στο ασπρόμαυρο, βραβευμένο με Όσκαρ ντοκιμαντέρ του 1951, για να αφηγηθεί την αληθινή ιστορία του. Έτσι, ό,τι εισαγωγικά προηγείται του παρακινδυνευμένου εγχειρήματος στη θάλασσα, έχει μικρή σημασία και η... (σεναριακή) βάρκα του μπάζει νερά. Από το παιδικό ατύχημα του Τορ στα παγωμένα νερά της πατρίδας του, που του φόρτωσε το φόβο για το υγρό στοιχείο (ο οποίος δεν τον άφησε ποτέ να μάθει κολύμπι), μέχρι το ανθρωπολογικό του ταξίδι, μαζί με τη νεαρή σύζυγό του στην Πολυνησία και τη μετέπειτα άφιξή του στην Αμερική για να βρει (μάταια) εκδότη για τη διατριβή του, ελάχιστα πράγματα μαθαίνεις. Τα εξής δύο: τον ατρόμητο, επίμονο - εξωφρενικά αισιόδοξο, όσο και εξωφρενικά ισχυρογνώμονα - χαρακτήρα τού Τορ, καθώς και το λόγο

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι κάτι τύποι με μια σχεδία. Έχει ψάρια. Και νερό. Κι άλλο νερό. Και περισσότερο νερό. Και ψάρια.

που τον έκανε να τολμήσει τη διέλευση του ωκεανού με ένα πρωτόγονο σκάφος (για να βρει εκδότη έπρεπε να αποδείξει εμπράκτως τη θεωρία του).

Με άλλα λόγια, ο Τορ ήταν από τους ανθρώπους που όσο του έλεγες όχι, τόσο πιο πολύ ατσάλωνες τη θέλησή του, ώστε να πάει κόντρα ακόμα και στο μεγαλύτερο φόβο του. Πλην αυτού, το φιλμ δε διαπερνά το δέρμα άλλου. Τα κίνητρα και οι αιτίες συμπεριφοράς ή χαρακτήρα τόσο της γυναίκας και των χρηματοδοτών του, όσο και των συνεργατών / συνεπιβατών στο σκαρί «Κον-Τίκι» ή καθόλου ή μοναχά ακροθιγώς ιχνηλατούνται. Μόλις, όμως, η σχεδία του ανοίξει πανιά, όλες οι παραπάνω ατέλειες γίνονται φιλάγραμματα και ποσώς σε απασχολούν, χρίζο-

ντας ταυτόχρονα, ειρωνικά, την εισαγωγή στα δρώμενα... περιττή. Γιατί μερικές φορές το έργο των ανθρώπων τούς ξεπερνά. Αν και φέρει την υπογραφή τους, παύει να τους ανήκει και συνεχίζει να υπάρχει αυτόνομο και απέθαντο στην Ιστορία. Και αυτό ακριβώς το έργο του Χάιερνταλ θέλησαν να κινηματογραφήσουν οι Ρόνινγκ και Σάντμπεργκ. Με παλλόμενα χρώματα, κρυστάλλινο HD και ανατομικό μοντάζ, έτσι όπως δε θα μπορούσε ποτέ να το κάνει ο ίδιος ο Τορ στο ομότιτλο ντοκιμαντέρ των 50's. Άνευ εξαντλητικά επεξηγηματικής αφήγησης. Μόνο με ένα soundtrack, που μοιάζει να συνδυάζει τα πνευστά εξωτικών, πρωτόγονων φυλών με ήχους της Φύσης και των πλασμάτων της, να δίνει διακριτικά το ρυθμό.

Όλο το (πανέμορφο) μεγαλείο της Πλάσης μεταγγίζεται αλογόκριτο, θαρρείς, στις εικόνες αυτού του φιλμ: και όταν είναι ήρεμη και φιλόξενη (στην ηλιόλουστη συνάντηση με το φαλινοκαρχαρία / αγαθό γίγαντα, κατά την οποία μπορεί και να βουρκώσεις ή την αντάμωση με τα φωσφορίζοντα μαλακόστρακα εν μέσω μαύρης νύχτας) και όταν εφορμά ανταρρισμένη (στην καταιγίδα που σκίζει το πανί και απειλεί να προκαλέσει την αποδημία της σχεδίας ή στην αιματοβαμμένη αναμέτρηση με τον λευκό καρχαρία). Και μαζί με αυτό το μεγαλείο κοινωνείς απόφιο όλο το δέος που προκαλεί η Φύση όταν αφεθείς σε αυτήν, όποιος και αν είναι ο χαρακτήρας σου, σχεδόν άοπλος, χωρίς την πανοπλία του εξελιγμένου πολιτισμού σου. Τότε που ίσως, επιτέλους, πάψεις να προσπαθείς να τη δαμάσεις και επιχειρήσεις να καταλάβεις τη γλώσσα της, να ανοίξεις διάλογο μαζί της.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Αν και όχι του (φιλοσοφικού και ανθρωποκεντρικού) εκτοπίσματος τού παραλίγο αριστουργηματικού, δια χειρός Ανγκ Λι, μυθοπλαστικού «Η Ζωή του Πι», διαθέτει ουκ ολίγο από οπτικοακουστικό μεγαλείο και τα φόντα μιας αληθινής ιστορίας για να σου κόψει την ανάσα και να σε συγκινήσει, παρά τα σεναριακά κενά του. Αν, όμως, δεν είσαι φυσιολάτρης, δε γουστάρεις την Υψηλή Ευκρίνεια και δεν έχεις ιδέα τι εστί... National Geographic, την πλάκα σου δε θα την πάθεις.

LINK ME

[official site](#)

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page](#)

FOLLOW

**FREE
CINEMA**

MACHETE: Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ (2013)

(MACHETE KILLS)

Είδος

Περιπέτεια

Σκηνοθεσία

Ρόμπερτ Ροντρίγκεζ

Καστ

Ντάνι Τρέχο,
Μελ Γκίμπσον,
Ντεμιάν Μπιτσιέρ,
Σοφία Βεργκάρρα,
Άμπερ Χερντ,
Μισέλ Ροντρίγκεζ,
Lady Gaga,
Αντόνιο Μπαντέρας

Διάρκεια

107'

Διανομή

ΣΠΕΝΤΖΟΣ

του Παναγιώτη Παναγιόπουλου

Ο σκληροτράχηλος Ματσέτε προσλαμβάνεται από τον Πρόεδρο των ΗΠΑ προκειμένου να συλλάβει έναν ψυχοπαθή εγκληματία και να σταματήσει μια πυρηνική καταστροφή. Κάθε είδους δολοφόνος τον καταδιώκει. Και ενώ ο κίνδυνος βρίσκεται πίσω από κάθε του βήμα, ο Ματσέτε θα φτάσει μέχρι το... διάστημα (στο trailer των «προσεχώς»!) για να ολοκληρώσει την αποστολή του.

Πολύ λίγοι σκηνοθέτες αγαπούν έμπρακτα το trash όσο ο Ρόμπερτ Ροντρίγκεζ. Τόσο πολύ, ώστε έχει αφιερώσει το μεγαλύτερο κομμάτι της καριέρας του προκειμένου να το αποθεώσει. Το «Machete: Η Επιστροφή», sequel της πρώτης περιπέτειας του ήρωα που εμφανίστηκε απλώς ως... trailer στο «Grindhouse», είναι πιο απολαυστικό, εξωφρενικό και αστείο από την πρωτότυπη ταινία. Ο Ροντρίγκεζ, που όπως συνηθίζει έχει πολλαπλούς ρόλους (είναι υπεύθυνος για την παραγωγή, το στόρι, τη σκηνοθεσία, το μοντάζ, τη μουσική και τη φωτογραφία!), δε χάνει την παραμικρή ευκαιρία να στήσει αδιανόητα υπερβολικές σκηνές, να πλάσει χαρακτήρες - cartoon, να φτάσει τη βία και το χιούμορ στα άκρα.

Ένα πλήθος χαρακτήρων, που συναγωνίζονται σε αναληθοφάνεια και ακρότητα, στα όρια του γελοίου, αποτελεί το θίασο του Ροντρίγκεζ. Πρώτα απ' όλους, ο ίδιος ο Ματσέτε, ωμός, βίαιος, κακομούτσουνος και σέξι, ώστε να του ρίχνουν λάγνες ματιές, όχι μόνο οι γυναίκες της ταινίας, αλλά και ο «κακός» μεγαλομανής Βοζ, τον οποίο υποδύεται ο Μελ Γκίμπσον. Ο Μέντεζ (Μπιτσιέρ), διχασμένη προσωπικότητα, που έχει συνδέσει το μηχανισμό πυροδότησης μιας πυρηνικής βόμβας με την καρδιά του. Η Ντεσντεμόνα (Σοφία Βεργκάρρα), που εκδικείται το θάνατο της κόρης της προτάσσοντας το τεράστιο στήθος της και πυροβολώντας με το φονικό σουτιέν της και ένα strap-on περίστροφο. Ο Πρόεδρος της Αμερικής που δίνει εντολές περιτριγυρισμένος από γκόμενες

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Ματσέτε. Η σκοτώστρα. Ο μερακλής. Το είδωλο. Γκόμενες με βυζιά που φτύνουν ατοάλι, φονικές ξανθιές καλλιστείων, η Λαΐδη Γκάου. Ο Μελ Γκίμπσον. Τι άλλο περιμένεις ν' ακούσεις; Έλεος κάπου, θα κάνω έγκλημα!

στο κρεβάτι του, η βασίλισσα της ομορφιάς Μις Σαν Αντόνιο που σκοτώνει με την ίδια ακρίβεια με την οποία βάφει τα νύχια της και ο πολυπρόσωπος El Camaleon, που μία από τις «εμφανίσεις» του είναι η Lady Gaga (!), συμπληρώνουν τις βασικές φιγούρες οι οποίες κινούνται γύρω από τον Ματσέτε.

Πυροβολισμοί, εκρήξεις, ανατροπές αυτοκινήτων, αποκεφαλισμοί, μέχρι και ένας διαστημικός αποικισμός (με υποσχέσεις για μια τρίτη ταινία;) περιλαμβάνονται στο ακατάσχετο trash όραμα του Ροντρίγκεζ. Είναι απολαυστικό, είναι αστείο και κάποιες στιγμές είναι... too much. Με τόσα στοιχεία πλοκής και τόσους διασκεδαστικούς χαρακτήρες, η συνταγή κάποια στιγμή μπουκώνει. Δεν μπορείς να κατηγορήσεις τον Ροντρίγκεζ για την έμμονη αγάπη του για όλο αυτό το σκουπιδариό. Σε αντίθεση, ωστόσο, με τον φίλο του Κουέντιν Ταραντίνο, που εμπνέεται από αυτό και το μεταλλάθει σε κάτι σαφώς

πιο ραφιναρισμένο, ο Ροντρίγκεζ το κρατά απλώς στη διάσταση του καλοφτιαγμένου χαβαλέ.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Αγαπάς το χαβαλέ, όπλα, ξύλο και φονικές γκόμενες; Έκανες την τύχη σου (έστω κι αν ο ρυθμός του έργου αυτή τη φορά τσουλάει με το ζόρι, περιμένοντας να ξυπνήσεις με την κάθε επόμενη κουλαμάρα ευρήματος). Θέλεις να δεις σοβαρή ταινία; Μάλλον πλάκα μου κάνεις.

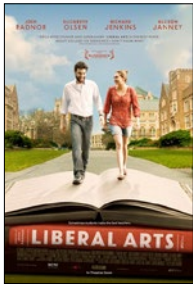
LINK ME

[official site](#)

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page](#)

ΤΑ ΒΕΛΗ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ (2012)

(LIBERAL ARTS)

Είδος

Ρομαντική Κομεντί

Σκηνοθεσία

Τζος Ράντνορ

Καστ

Τζος Ράντνορ,
Ελίζαμπεθ Όλσεν,
Ρίτσαρντ Τζένκινς,
Ζακ Έφρον

Διάρκεια

97'

Διανομή

VILLAGE FILMS

του Δημήτρη Δημητρακόπουλου

Με αφορμή την ομιλία συνταξιοδότησης ενός παλιού καθηγητή του, 35άρης ρομαντικός βιβλιοφάγος γνωρίζει εξίσου ρομαντική 19χρονη φοιτήτρια, σχηματίζοντας μια σχέση που θα πρέπει πρώτα να ξεπεράσει το χάσμα των γενεών μέχρι να αποφασιστεί η ακριβής της φύση. Δεν είναι εύκολο να επιστρέφεις στο παρελθόν, τελικά.

Στην αρχή της ταινίας, ο χαρακτήρας της Ελίζαμπεθ Όλσεν προβληματίζεται σχετικά με το αν η ζωή είναι απλά ένας αυτοσχεδιασμός. Σύμφωνα με όσα έχει μάθει στα αντίστοιχα μαθήματα, το μόνο που χρειάζεται είναι να μην πεις «όχι» και απλά να αυτοσχεδιάσεις στη συνέχεια χωρίς να το πολυσκεφτείς. Αυτή τη λογική, δεν την αποδέχεται εύκολα ο πρωταγωνιστής μας, ο Τζέσι (Τζος Ράντνορ), εξαρχής, όμως, οι εξελίξεις των πραγμάτων ίσως τον αναγκάσουν να αναθεωρήσει.

Αυτή είναι και η αρχή πάνω στην οποία στηρίζεται η ανάπτυξη των «Βελών του Έρωτα». Ο σεναριογράφος και σκηνοθέτης Ράντνορ βάζει το χαρακτήρα του να βρίσκεται ξαφνικά σε ένα περιβάλλον που είχε ξεπεράσει, προκαλώντας τον να αντιδράσει και να βάλει σε τάξη όλες τις καταστάσεις που έρχονται προς το μέρος του. Φανερά μη ικανοποιημένος από την τωρινή του ζωή, βλέπει να ανοίγονται μπροστά του πόρτες που θεωρούσε ότι είχε κλείσει πίσω του, ενώ ταυτόχρονα παρατηρεί στους τωρινούς φοιτητές όλα τα στοιχεία που χαρακτήρισαν τη δική του σπουδαστική εμπειρία. Νوستαλγία υπάρχει, όμως, πλέον φιλτράρεται μέσα από τις μετέπειτα εμπειρίες του, γεγονός που τον κάνει να βλέπει μάλλον κυνικά τα πράγματα. Η γνωριμία του με τη Ζίμπι (Ελίζαμπεθ Όλσεν) είναι σα μια μετωπική σύγκρουση με το παρελθόν και ο ίδιος θα πρέπει να «αυτοσχεδιάσει χωρίς να πολυσκεφτεί τις συνέπειες», αν δε θέλει να χαθεί στο χάσμα των γενεών.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Καθηγητής ερωτεύεται φοιτήτρια. Και μιλάνε. Μόνο. Get a room, ρε!

Αυτή η σύγκρουση εξαρχής παρουσιάζει ενδιαφέρον. Ο Ράντνор αρέσκεται να βάζει τους χαρακτήρες του να ανταλλάσσουν θεωρίες σχετικά με τον έρωτα, την καθημερινότητα, την κλασική μουσική, την («young adult» και μη) λογοτεχνία, τη ζωή στο Πανεπιστήμιο, τη ρουτίνα της Νέας Υόρκης. Το μεγαλύτερο μέρος της ταινίας (όταν δεν ακολουθεί τους θεμελιώδεις κανόνες μιας ρομαντικής κομεντί, δηλαδή) είναι απλά μια σειρά διαλόγων, όχι πολύ μακριά από τη λογική ενός φιλμ της «**Πριν...**» τριλογίας. Αυτό του δίνει την ευκαιρία να γεμίσει το σενάριο τσιτάτα και αποφθέγματα, που καλύπτουν μεν μια ευρεία θεματολογία και θέλουν διακαώς να φαίνονται έξυπνα, αλλά, δυστυχώς, μόνο μέρος τους καταφέρνει να πετύχει το στόχο. Για κάθε ευφάνταστη συνειδητοποίηση υπάρχει κι ένα κλισέ (κυρίως όταν η συζήτηση περιστρέφεται γύρω από τη διαφορά ηλικίας) και για κάθε γνήσιο προβληματισμό

υπάρχει μια εξαναγκασμένη εξέλιξη που απορρυθμίζει την ισορροπία. Οι διάλογοι αυτοί του Τζέσι με τη Ζίμπι δεν είναι όσο πρωτότυποι θα ήθελαν να είναι, όμως ακούγονται αληθινοί και αυτό είναι σίγουρα ένα σημαντικό προσόν, ακόμα κι αν δεν είναι πολύ ενδοσκοπικοί.

Όπως και στην πλειοψηφία των τηλεοπτικών συντελεστών που επιχειρούν να κάνουν την κινηματογραφική τους μετάβαση, ο Ράντνор (που είναι ο πρωταγωνιστής του «**How I Met your Mother**») στηρίζει τις βάσεις του σεναρίου του στην ατάκα που θα τραβήξει την προσοχή του κοινού μέχρι να έρθει η επόμενη, που θα πρέπει να προκαλέσει εξίσου την αντίδρασή του. Από την άλλη, βέβαια, η εμπειρία της τηλεόρασης τον βοηθάει να δημιουργήσει γρήγορα συμπαθείς χαρακτήρες, που ακόμα κι αν δε διέπονται από απόλυτη πρωτοτυπία, παίρνουν το κοινό με το μέρος τους χάρη στη φυσικότητά τους.

Αυτή η συμπάθεια συγχωρεί αρκετά ατοπήματα και κάνει ανώδυνη την προβολή, ίσως, κάποιες φορές, εις βάρος μερικών ουσιαστικών προβληματισμών, που θέλει να προβάλλει το σενάριο.

Στην τελική, τα «Βέλη του Έρωτα» μπορεί να μην έχουν να πουν κάτι που δεν έχει ειπωθεί ποτέ, όμως, χαρακτηρίζονται από ειλικρινείς προθέσεις και έναν παλιομοδίτικο ρομαντισμό, που δεν είναι εμφανής μόνο από τη σχέση δια αλληλογραφίας του Τζέσι και της Ζίμπι. Δεν είναι ανάγκη να υπάρχει πάντα κάτι το διαφορετικό για να πετύχει ένα love story και ο Ράντορ επενδύει αρκετά στους χαρακτήρες για να παραβλέψουμε οποιαδήποτε αφέλεια. Εξάλλου, οι Ράντορ και Όλσεν «δένουν» καλά, βασική αρχή για να πετύχει μια ιδιόμορφη μεν, ρομαντική δε κομεντί. Για ουσιαστικούς προβληματισμούς, μπορούμε απλά να στραφούμε αλλού.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Αν θες να δεις ένα ρομάντζο του ανεξάρτητου αμερικάνικου κινηματογράφου, δε θα περάσεις άσχημα με την επιλογή σου. Αν θες, όμως, να βρεις αληθινό έρωτα στο φιλμ σου, μάλλον θα απογοητευθείς. Αν πάλι ανήκεις στο κοινό του «How I Met your Mother», θα βρεις μια γνώριμη φιγούρα στο πανί, όμως, θα πρέπει να αναπροσαρμόσεις τη διάθεσή σου προς πιο ρομαντικές κατευθύνσεις.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

ΟΙ ΜΑΓΟΙ ΤΗΣ ΜΠΑΛΑΣ (2012)

(LES SEIGNEURS)

Είδος

Κωμωδία

Σκηνοθεσία

Ολιβιέ Νταάν

Καστ

Ζοζέ Γκαρσιά,
Ζαν-Πιερ Μαριέλ,
Γκαντ Ελμαλέ,
Ζοϊστάρ,
Ομάρ Σι,
Φρανκ Ντιμπόσκ,
Ραμζι Μπεντιά

Διάρκεια

97'

Διανομή

VILLAGE FILMS

του Άγγελου Μαύρου

Ξοφλημένος σε σημείο μπέκρας πρώην άσος του ποδοσφαίρου υποχρεώνεται, προκειμένου να κρατήσει επιμέλεια κορούλας κατόπιν διαζυγίου, να μανατζάρει σύλλογο μικρού νησιού αλιέων που αγωνίζεται στο Κύπελλο. Ο πρόεδρος, κονσερβοποιός σαρδελών που πάει για φαλιμέντο, θέλει τα χρήματα του τίτλου για να μη στερηθεί το ψωμί του το χωριό ενώ ο κόουτς καταφεύγει σε άλλα, για διάφορους λόγους εκτός γηπέδων τέως αστέρια του γρασιδιού. Όλοι μαζί θα δουν δίχτυα ή θα βάλουν αυτογκόλ;

Μέχρι εκ νέου να σκοράρει ή να σουτάρει στο Θεό με το προσεχές «Γκρέις του Μονακό», κάντε κερκίδα. Και, δυστυχώς, ετοιμαστείτε να γιουχάρετε εν πολλοίς το σχεδόν παλιό τελευταίο τού επιδόσεων Ζιζού réalisateur τού «Ζωή Σαν Τριαντάφυλλο», κάτι σαν το «Άντρες με τα Όλα Τους» σε μπακότερμα με το προ 15ετίας «Les Collègues», διαιτητή το «Local Hero» και επόπτες τα «Οι Αντικαταστάτες» και «Είναι Τρελοί Αυτοί οι Βόρειοι» στη Βρετάνη. Ναι, εδώ χτυπάνε ατελέσφορα ξανά και ξανά κόρνερ οι κίτρινες και κόκκινες κάρτες σε επεισόδια συνύπαρξης, οι τρίπλες πολιτισμικού σοκ και ο με γκάου πάσες εμφύχωσης ευγενής κοινός στόχος - ενώ προωθούνται (ή, τελοσπάντων, αυτή ήταν η προπονητική τακτική) ως χαφ περαιτέρω ποικίλοι Μήτρογλου του μικρού και μεγάλου τρικολόρ εκράν: ο πρωταγωνιστής του «Κεφαλαίου» του Γαβρά μαλλιάς με ψυχολογικά και μανία με το Playstation, το τσικό τού «Άθικτοι» καρδιοπαθής κάτσε-σήκω από γυναίκα και με γυαλιά μυωπίας, ο ξανθός τού «Disco» επίδοξος ηθοποιό με απωθημένο «ψαρεμένο» πέναλτι και δε συμμαζεύεται.

Το αυτό και το τόπι απ' την εστία, όπου δέχονται συνεχή τέρματα: Η αδρεναλίνη αγωνιστικού χώρου (ξέρεις, μια κρίσιμη φάση σε αγωνιώδες slo-mo πολλαπλών οπτικών γωνιών) που, προτού εγκαταλείψει το κατενάτσιο, τρώει τάκλιν για καμιά

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Κάπως για κλωτσές.
«Ο Βαμβακούλος και η
Γκολάρα του», φίλε. Αυτή
ήταν ταινία. Τέρμα.

ώρα και βγάζει οφσάντ τις ασειότητες (του τύπου «δύο συμπαίκτης για την ίδια κεφαλιά»). Η «δεν πετάει η ομάδα» ενδεκάδα «καθένας με την τρέλα του» περσόνων (το παρωδικό τείχος από καούκες δε δέχεται το σουτ στα αρ#ίδια αλλά τα καλαμπούρια τους συνήθως στέλνουν στη σέντρα την equipe). Οι καταστάσεις παράγκας (μια παράσταση του «Συρανό ντε Μπερζεράκ» ως μεταγραφικό δόλωμα για τον επιθετικό-Θέσπη). Τα θηλυκά στα αποδυτήρια της μυθοπλασίας (η νέα κι ευειδής σπιτονοικοκυρά του Αλέφαντου μιλάει για τον χαμένο στη θάλασσα άνδρα της κοιτώντας χαρωπή τ' άστρα, bon Dieu!).

Είναι αλήθεια ότι κάποιες τρίπλες που επιχειρούν τα σκετς αμύνονται (τα - χάρη στα FX - ακροβατικά κόλπα τού Ελμαλέ με ή χωρίς τη στρογγυλή θεά). Το βιζέρ φοράει σορτσάκι - φανελάκι ιλουστρασιόν και ζωηρά χρωματικό μα στη μικρή περιοχή μα στη λιμανία province (τα υποτιθέμενα γυρίσματα στο Μάντσεστερ όπου οι κομπάρσοι μιλάνε σπαστά... αγγλικά ζητάνε αποβολή, πάντως). Δύο απ' τους ξένους της ΠΑΕ κάνουν μάλλον τη φιλική εμφάνιση της ζωής τους contre figure (ο Μπεντιά ως ηρωικός λατίνος πορτιέρο κι ο rapper Ζοϊστάρ ως μπαλαδόρος - gangsta). Το ντέρμπι με τη Μαρσείγ στο τέλος του β' ημιχρόνου προσφέρει simulé σπορ και θέαμα (και συγκί-

νηση, έστω σικέ). Και, απ' το πρώτο λεπτό της αναμέτρησης ως το 97' με τις καθυστερήσεις, τα megάφωνα του εδώ σταδίου μεταδίδουν ένα μίνιμουμ παλμού με κάποια άσματα - ύμνους (απ' το «Lady Marmalade» και το «Daddy Cool» ως το «Ya Ya» και το «Guaglione»). Αλλά όσο θέατρο κι αν παίξουν, «Οι Μάγοι της Μπάλας» τη μαζεύουν απ' την εστία. Βήτα κατηγορία ακόμα και για Γαλλία...

EINAI GIA MENA:

Στόπερ του arthouse, το ματς έγινε κεκλεισμένων των θυρών για τους Έλληνες δημοσιογράφους, σου λέει κάτι; Γάβρος / Βάζελος / Χανούμι κτλ. με κάρτα διαρκείας στο multiplex; Θα αντέξεις τα απανωτά φάουλ (κόλλα και τα χαρτάκια σου στο άλμπουμ των ζενερικ τέλους). Γυναίκα, είσαι εκτός έδρας.

LINK ME

[official site](#)

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page](#)

ΣΧΕΔΙΟ ΑΠΟΔΡΑΣΗΣ (2013)

(ESCAPE PLAN)

Είδος

Περιπέτεια

Σκηνοθεσία

Μίκαελ Χάφστρεμ

Καστ

Σιλβέστερ Σταλόνε,
Άρνολντ Σουορτσενέγκερ,
Έιμι Ράιαν,
Βίνσεντ Ντ'Ονόφριο,
Τζιμ Καβίζελ,
50 Cent

Διάρκεια

115'

Διανομή

ODEON

του Παναγιώτη Παναγιόπουλου

Ο υπεύθυνος ασφαλείας Ρέι μπαίνει οικειοθελώς σε αυστηρές φυλακές προκειμένου να εντοπίσει τις αδυναμίες στη φύλαξή τους. Καταφέρνει να αποδράσει από όλες όσες έχει φυλακιστεί. Θα πέσει θύμα πλεκτάνης, όμως, και θα τον κλείσουν μέσα σε μια εξαιρετικά φυλασσόμενη νέα φυλακή που βρίσκεται σε άγνωστη τοποθεσία. Εκεί ο Ρέι, με τη βοήθεια του συγκρατούμενού του Εμίλ, θα προσπαθήσει να βρει την έξοδο αλλά και το ποιος του έστησε παγίδα.

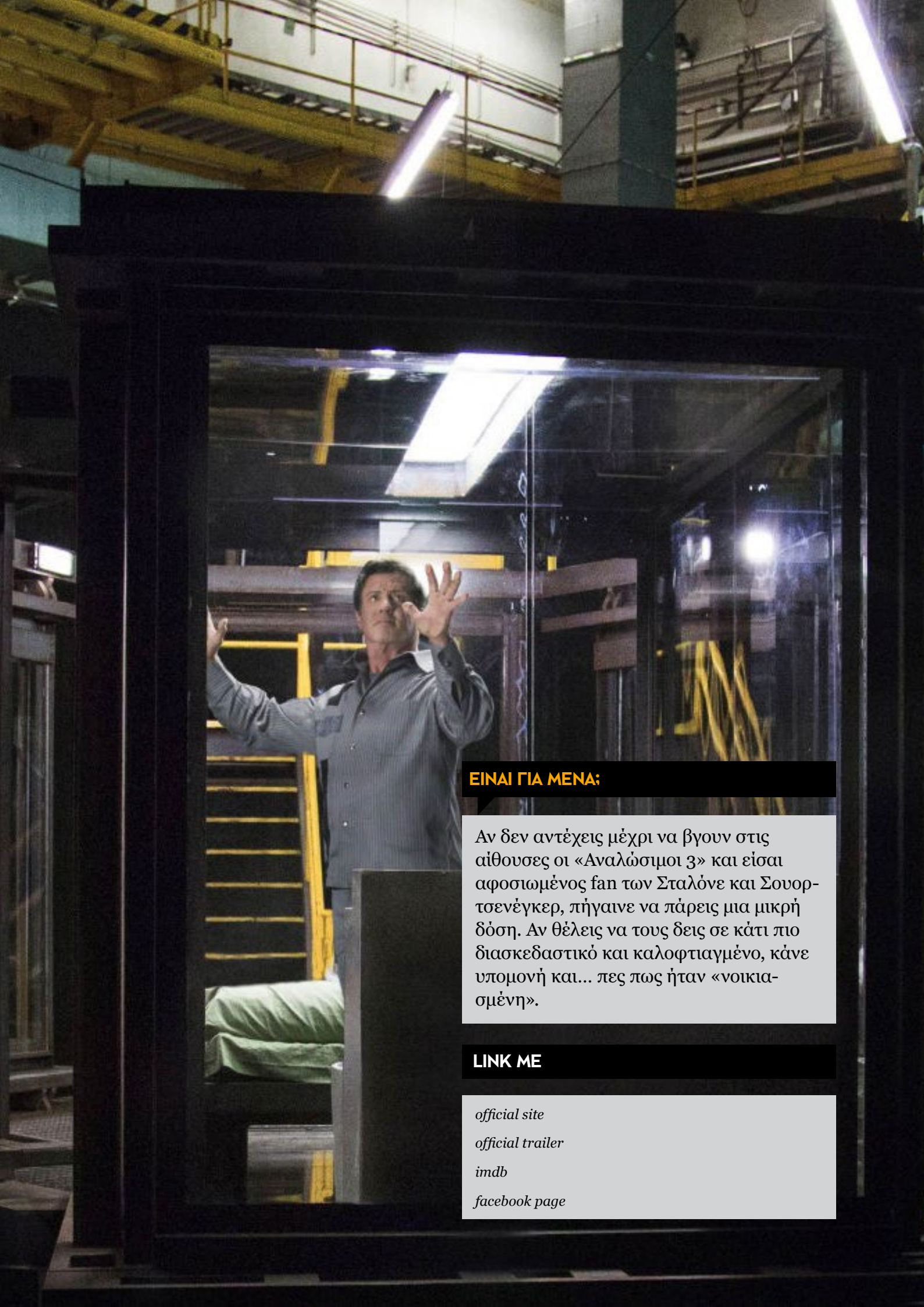
Ακόμη και την εποχή κατά την οποία Σταλόνε και Σουορτσενέγκερ μεσουρανούσαν στο box-office, οι περιπέτειες αποδράσεων από φυλακές ήταν πιο «δεύτερες» και κατέληγαν πιο εύκολα στα video club παρά στις κινηματογραφικές αίθουσες. Απορεί, λοιπόν, κανείς γιατί οι δύο ώριμοι αστέρες των μπράτσων επέλεξαν αυτό το σενάριο, τη στιγμή που απολαμβάνουν ανανεωμένη δημοφιλία εξαιτίας των «**Αναλώσιμων**». Πάντως, είναι βέβαιο ότι δεν επέλεξαν να γυρίσουν την ταινία για το γεμάτο κλισέ σενάριο, που μόνο από ευρηματικότητα και έμπνευση δε χαρακτηρίζεται.

Ο Σταλόνε, με το συνηθισμένο βαρύ και ανέκφραστο ύφος του, υποδύεται τον επικεφαλής μιας εντελώς ετερόκλητης ομάδας και όταν η CIA τον προσεγγίζει για να μπει ως μυστικός σε μια φυλακή που διαχειρίζεται μια ιδιωτική εταιρεία, οι απιθανότητες και η ανοησία θα αρχίσουν να σκάνε η μια μετά την άλλη. Τύποι της φυλακής, ένας σαδιστής διευθυντής και οι επιλογές του σεναρίου για σασπένς είναι κουρασμένες, αφελείς και ελάχιστα ενδιαφέρουσες. Το ίδιο και η σκηνοθεσία του Μίκαελ Χάφστρεμ, που δεν έχει κουραστεί να γυρίζει τη μία φλόπα μετά την άλλη. Το μόνο που μπορεί να δει κανείς ως ενδιαφέρον είναι η προσπάθεια του Σουορτσενέγκερ να παίξει ένα ρόλο που δεν είναι σκέτη καρικατούρα. Και δεν τα καταφέρνει και ιδιαίτερα άσχημα.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Έκανα ήδη κράτηση στο βίντεο κλαμπ, θα μου το φυλάξουν το ΣουΚου που θα βγει.

EΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Αν δεν αντέχεις μέχρι να βγουν στις αίθουσες οι «Αναλώσιμοι 3» και είσαι αφοσιωμένος fan των Σταλόνε και Σουορτσενέγκερ, πήγαινε να πάρεις μια μικρή δόση. Αν θέλεις να τους δεις σε κάτι πιο διασκεδαστικό και καλοφτιαγμένο, κάνε υπομονή και... πες πως ήταν «νοικιασμένη».

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

ΠΑΓΙΔΕΥΜΕΝΗ ΨΥΧΗ: ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2 (2013)

(INSIDIOUS: CHAPTER 2)

Είδος

Τρόμου

Σκηνοθεσία

Τζέιμς Γουάν

Καστ

Πάτρικ Γουίλσον,
Ρόουζ Μπερν,
Τάι Σίμκινς,
Μπάρμπαρα Χέρσι

Διάρκεια

106'

Διανομή

FEELGOOD

του Ηλία Φραγκούλη

Το στοιχείο που βασανίζει την οικογένεια των Λάμπερτ επιστρέφει για να αποκαλύψει μυστηριώδη μυστικά που συνδέουν την παιδική ηλικία του πατέρα με τον «άλλο κόσμο» των πνευμάτων.

Το «υποχρεωτικό» sequel της πρώτης και επιτυχημένης ταινίας (που ζήλευε όσο δεν παίρνει «**Το Πνεύμα του Κακού**») καταρακυλάει προς όλες τις προβλέψιμες παγίδες που θα σε κάνουν να ουρλιάξεις, αλλά για τους λάθος λόγους. Ο Τζος, έχοντας σώσει τον απαχθέντα από το κακό στοιχείο υιό του, επιστρέφει στον κόσμο μας με παράξενα συμπτώματα που υποψιάζουν το θεατή πως «κάτι» έχει φέρει μαζί του από αυτό το - μινιμαλιστικά θεατρινίστικο, είναι η αλήθεια - «the Further» (ιδανική απόδοση θα ήταν ένα «ουστ από 'δω»), μέχρι τη στιγμή που θα συνδέσουμε το ανήλικο παρελθόν του με ένα παρόμοιο κρούσμα «ομηρείας». Με την εμφάνιση - επιστροφή εκείνων, των ιδίων... Ghostbusters και σε τούτο το sequel, το όλο σκηνικό ή σου θυμίζει έντονα κάτι από το 2011 (όπως την πρώτη ταινία, λέω εγώ...) ή σε βάζει να μαντεύεις από ποιο σχετικό φιλμ έχει κατακλέψει ο Γουάν, ανάλογα με την εξέλιξη της πλοκής...

Ακόμη κι αν δεχτείς ότι το δεύτερο μέρος της «Παγιδευμένης Ψυχής» τσουλάει κάπως, παρατημένο στον αυτόματο

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Τόσο γρήγορα τις βγάζουν τις επανεκδόσεις, πια; Τι; Ήτανε συνέχεια; Γι' αυτό μου φάνηκε πιο χάλια, πες το, ντε!

πλότο τού κάθε «μπου» που πρέπει να σε τινάξει από το κάθισμα, είναι αδύνατο να μη σταθεί κανείς στην εξωφρενικά **ενοχλητική** ηχητική μπάντα τής ταινίας, που σου θρυμματίζει την αντοχή και κάθε ίχνος νεύρου μέσα σου, λες και οι φρικτές παρτιτούρες ή τα ηχητικά εφέ μπορούν να σε παρασύρουν προς μια κάποια τρομακτική εμπειρία. **Όχι**, δεν το κάνουν. Αλλά, θέλεις να κατεβάσεις τα ηχεία!

Πόρτες που τρίζουν ή κρύβουν «κάτι», το αγαπημένο μοτίβο του Γουάν με τις κούκλες και τα retro παιδικά παιχνίδια, φαντάσματα και πνεύματα με το στερεοτυπικό σεντονάκι, φωτισμοί από μια «άλλη» διάσταση και ολίγη από καρνάβαλο σε μερικές από τις «οντότητες» του σκότους, θα επιχειρήσουν να σε συντροφεύσουν... νυσταλέα ως το τέλος τής χειρότερης ταινίας του Γουάν μέχρι σήμερα. Η νύστα θα έπιανε τόπο, έλα όμως που αυτές οι «Ψυχές» δε βγάζουν το σκασμό!

EINAI GIA MENA:

Σκέψου όλα αυτά που σε έκαναν να διασκεδάσεις με «Το Κάλεσμα» του ίδιου σκηνοθέτη και βάλε στο νου την πιο κανιβαλιστική αντιστροφή τους προς το χειρότερο. Αυτό κι αν είναι αληθινός τρόμος! Εάν ζητάς με το ζόρι κάτι παρόμοιο, νοίκιασε το πρώτο μέρος από το πλησιέστερο ντιβιντάδικο. Τα κτήνη των multiplex θα κάνουν περισσότερο θόρυβο κι από το ίδιο το φιλμ, οπότε ενέχει και αυτό το ρίσκο να τσαταλιάσεις τα νεύρα σου...

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

ΟΛΟΣ

© ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ

ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ

